

Så kom vi da i gang

Som tidligere skrevet føles ferierne kortere og kortere, og det er ikke bare løgn, når man kigger på kalenderen og tæller uger. I år ekstra giftigt på grund af vinterens VM, der får alting til at skulle slutte tidligere. Og det er ikke bare hos os, at kalenderen bliver presset sammen. Jeg er væk tre dage til en UEFA-kamp i den kommende uge, og i dag kom der minsandten endnu én i ugen efter. Det hører ellers til sjældenhederne, at man står med to kampe i hånden, for det gælder for observatører såvel som dommere, at man aldrig er bedre end sin seneste kamp. Derfor kommer de typisk én ad gangen. Men herhjemme kom vi i hvert fald i gang med Superligaen og med et par ganske interessante situationer, som begge på en eller anden måde involverede VAR.

Lad os starte med den lette. OB troede, at de havde fået udlignet mod FC Nordsjælland mandag aften, men et VAR-eftersyn afslørede utvetydigt, at angriberen ikke nåede tilbage fra sin oprindelige offside-position og dermed stadig havde et bagben hængende i kriminel position. Det er jo som bekendt sådan, at alt, hvad der har med hoved, krop eller fødder at gøre, tages med i betragtning ved vurdering af offside-position, mens hænder og arme ikke tæller med. Ikke engang hos målmanden, som jo ellers har dem som primært arbejdsredskab.

Den mere interessante er den fra kampen mellem Brøndby og AGF, hvor AGF følte sig morderlig snydt for et straffespark, da der var kontakt mellem Andersons og Rosteds ben. En rigtig infam situation, hvor alt afhænger af, hvordan man fortolker de to modsatrettede benbevægelser. Afhængigt deraf kan vi ende med straffespark, film eller tilfældigt sammenstød. Mener man, at Anderson selv fremprovokerer kontakten ved at lade sit ben hænge eller føre det ind foran Rosteds, taler vi film (idet vi stadig kan huske, at der sagtens kan være fysisk og kontakt og stadig film). Mener man, at Rosted sætter en for sen tackling ind på Anderson, er der straffespark. Mener man, at det er skæbnens ugunst, at kontakten opstår, taler vi om tilfældigt sammenstød og dermed ingen forseelse overhovedet.

Situationen kastede alle hånde kommentarer af sig. For det første selvfølgelig, at kommentatorerne i den direkte udsendelse mente, at der var klart straffespark – hvorefter en meget sent fremgravet vinkel viste, at det tilsyneladende var Anderson selv, der fremprovokerede kontakten.

For det andet spørgsmålet om, hvor VAR egentlig var henne - udeholdets træner gik så langt som til at sige, at han ikke forstod, hvorfor vi overhovedet havde VAR i dette land. Tak for kaffe og velkommen til Danmark – det var hans første turneringskamp i spidsen for AGF... Vi tager lige nogle VAR-principper én gang mere. VAR kan kun skride ind for klare og åbenlyse dommerfejl. Med andre ord skal VAR sidde med en rygende pistol, som man gerne vil bede dommeren gense. For det andet er VAR ikke sat i verden for at dømme kampen for anden gang – men for at eliminere netop de klare og åbenlyse fejl, som ellers ville ramme overskrifterne dagen efter. For det tredje sidder VAR med vinkler fra alle de kameraer, som er til stede til den pågældende produktion. Ved den sene søndagskamp typisk en 10-12 stykker – og ikke bare dem, som produceren i kampens hede vælger at vise på TV. Vi har set mange gange, at først den fjerde eller femte vinkel viser, hvad der egentlig foregik. For det fjerde har mange i kommentarspor rundt omkring øffet over, at den 'rigtige' vinkel ikke bliver vist på storskærm, og det skal VAR da sørge for. Nej, det skal VAR ikke, for i og med, at VAR aldrig kommer ind over situationen, fordi der ikke er tale om en klar og åbenlys dommerfejl, er der

ikke noget at vise. Hvis TV selv havde gravet vinklen frem og vist den på TV, havde det været en anden historie, men det kan aldrig blive VARs ansvar.

Det har fået blodtrykket op adskillige steder i landet, kan jeg se på min indbakke, og efter dette skal jeg nok heller ikke åbne højlydt tikkende pakker foran min hoveddør lige med det samme, hvis de er sendt fra Aarhus-området – men jeg mener helt ærligt, at vi lander det rigtige sted, selv om jeg da også hoppede lidt ekstra i min dybe lænestol, da jeg så situationen live.

Oven på disse eksempler fra det ualmindelig virkelige liv vil jeg til slut tillade mig at blive lidt lovmæssigt nørdet. En gang imellem skal man jo gøre sig fortjent til funktionen som lovfortolker. En læser har spurgt, om det er tilladt at skubbe en modspiller, som man har bag sig, ved at stritte unaturligt med bagdelen, hvis bolden er inden for spilleafstand. Selve det lovmæssige her er ret hurtigt overstået. Det er tilladt at dække sin bold og også gøre sig bredere end normalt – så længe der ikke er fysisk kontakt. Men i det øjeblik, hvor den dækkende spiller frembringer en fysisk kontakt, har vi en forseelse til et direkte frispark, uanset om bolden er inden for spilleafstand eller ej (medmindre det handler om en kontakt skulder til skulder). På godt københavnsk kaldte vi i min tid forseelsen for 'røv' - og rent lovteknisk taler vi om forseelsen 'at puffe en modspiller'. Og altså ikke 'skubbe' – hvilket bringer mig videre til pointen.

Fodboldloven har sine fagudtryk, ligesom alle andre fag har det. To tømrere ville aldrig tale om 'den der sjove sav med det orange håndtag, som hænger derovre' – det ville være 'den bredbladede fukssvans', eller hvad det nu kan være (beklager, men tømrerudtrykkene er ikke lige min spidskompetence). Med andre ord: fagudtryk sikrer, at vi alle ved, hvad vi kommunikerer om, og det er ikke bare krukkeri. Fodboldloven har nogle fagudtryk, som afviger fra normal dansk sprogbrug, og derfor er 'skubbe' en helt fair betegnelse for det, som vi andre indviede vil kalde 'puffe'. Ingen dør af det – bare resultatet bliver det rigtige.

Jeg lever også fint med, at man i mange medier taler om 'baglinje' i stedet for 'mållinje' (ingen har i øvrigt endnu kunne fortælle mig, hvor 'forlinjen' så er) – for meningen er jo klar. Selvfølgelig er det tilladt at omskrive, bare meningen holder. Offside-reglen taler om, at man er i offside-position, hvis visse dele af ens krop er nærmere modspillernes mållinje end bolden og næstsidste modspiller. Jeg har det helt fint med, at man taler om 'foran bolden og næstsidste modspiller'. Det er jo faktisk kunsten – at kunne popularisere indholdet, så meningen bliver den samme, når man kommunikerer med ikke-fagfolk. Den forrige generation af lovfortolkere ville være gået i spagat ved brugen af ordet 'foran', for bolden er jo et kuglerundt objekt, og hvad er er 'foran' på sådan en størrelse? Men så længe vi er enige om, at man spiller én vej, går det nok.

Hvad der til gengæld til stadighed irriterer mig, er omtalen af feltet foran målmanden som 'det lille felt'. Så lille er det altså ikke – faktisk i omegnen af 100 kvadratmeter – og det har egentlig et fint navn, nemlig 'målfeltet', fordi der står et mål for enden af det. Har nogen nogensinde hørt straffesparksfeltet omtalt som 'det store felt'? Nej, vel?

Nå, det kan man få meget tid til at gå med at øffe over – og det er der i den grad mange i dommerkredse, som gør, men det primære formål må stadig være, at budskabet er klart og umisforståeligt. Så er formålet opfyldt, og lad os komme videre. Men hvorfor dog ikke bruge de autoriserede betegnelser, bare for at gøre det lettere for os alle sammen?

Hermed velkommen til en munter, komprimeret og spændende efterårssæson. Resultaterne fra første runde tyder i hvert fald ikke på, at det bliver mindre spændende end i sidste sæson.

Nyd varmen, så længe den er der – nyd sommeren og hinanden.